

МОЛЕТЕ СЕ ВОЙНСТВЕНО

д-р Лестър Съмрал

Отидохме до Западния бряг, за да вземем лодка до Филипините, открихме, че има стачка на доковете и никакви лодки не тръгват. Но в пристанището влезе холандски товарен кораб, който отиваше за Манила, така че ние се качихме.

Намерихме друго мисионерско семейство, което вече беше пътувало с тази лодка до Манила. Те бяха методисти. Бащата беше красив, висок господин и той и жена му имаха пет или шест деца. Тогава с жена ми имахме две момчета.

Така че казах: „Нека се покланяме заедно всяка сутрин” и той се съгласи.

Тогава казах: „Тъй като си по-големият, ти водиш поклонението първата сутрин”.

След като стюардите почистиха малкото пространство, където се хранихме в трапезарията, двете семейства се събраха около една маса и този мисионер донесе купчина книги. Беше натоварен с тях.

Той четеше няколко реда от един, след това казваше: „И д-р еди-кой си каза това” и четеше от друг либерален проповедник-автор. Той нямаше Библия със себе си, но цитира шест или осем от неговите книги, след което ги затвори и се помоли.

Той каза: „Татко наш, ние сме толкова грешни. Съгрешаваме всеки ден. Прости ни многото ни грехове” и така нататък.

Когато мина, се почувствах толкова зле, че трябваше да изляза и да дишам чист въздух. Беше ужасно!

Но си помислих: „Ще ти помогна утре сутринта. Това е моето време.”

На следващата сутрин имах само една книга — Библията. Отворих я и прочетох, след което се помолих: „Слава на Бог! Колко прекрасно е да си спасен и да си мисионер във Филипините.”

Мислех си: „Това му помогна” – до следващата сутрин, когато отново му дойде времето. Този път трябва да е донесъл двадесет книги. Той влезе и ги сложи всички на масата.

Отново беше „Д-р еди-кой си каза това, а д-р нещо-друго каза това” и той ни даде малки пикантини от тези теолози.

След това затвори книгите си и се помоли: „Отче наш, ние сме толкова грешни. Всеки ден съгрешаваме. Толкова съжالياваме за греховете си.”

Беше точно като молитвата, с която се беше молил преди две сутрини. Той не беше извлякъл нищо от моя пример. Отново беше толкова тъжно, че трябваше да изляза на палубата за малко чист въздух и отново казах: „Ще опитам отново утре”.

Работих цял ден какво да чета и как да се моля, за да го повдигна, и на следващата сутрин прочетох Словото. Малките му деца се научиха да ме обичат много. Те обичаха да слушат Словото. Четох им от Библията и се молих с изобилна молитва за слава, победа и сила.

И аз казах: „Със сигурност тази молитва му помогна.“

Но на следващата сутрин той дойде с още книги. Изглеждаше така, сякаш е работил цял ден и нощ в проучване. Той седна и каза: „Време ми е“. След това четеше от книгите, малко тук и малко там.

Тогава той каза: „Отче мой, ние сме толкова грешни. Съгрешаваме всеки ден...“ Бях наистина разстроен.

Когато той свърши да се моли, го помолих да говори с мен. Казах: „Сега има само две жени на борда. Те са твоята жена и моята съпруга. Каква е цялата тази грешна работа, която правиш всеки ден – би ли ми казал повече за това?“

„О“, каза той, „не правя нищо лошо или грешно.“

„Е, ти каза, че си го направил. Ти каза, че си грешил цял ден. Не виждам какво друго има на този кораб, за което да съгрешаваш.“ Виждах как колелата се въртят в главата му.

Той каза: „Е, това е начинът, по който ме научиха да се моля.“

Попитах: „Не ме ли чу да се моля през последните три сутрини?“

„Но никога досега не съм чувал някой да се моли така“, възрази той.

„Ами, моля те, изслушай ме“, казах аз, „имаме тридесет дни заедно на тази лодка.“

Този човек се промени невероятно за времето, когато стигнахме до Филипините.

Той каза: „Няма да преподавам в теологично училище и няма да бъда пастир в църква. Ще издигам църкви!“

За известно време той ми се обаждаше веднъж месечно и казваше: „Съмрал, току-що проведох среща тук, построих им църква и сега имат пастор в нея.“

Бих казал: „Страхотно! А сега го направи отново.“

Следващия месец ще дойде ново обаждане и той ще каже: „Бях тук от четири седмици, имах мощно съживление и много бяха спасени. Основахме църква и поставихме пастор в нея.“

Той издигаше повече църкви от всички други служители от неговата деноминация в нацията, взети заедно. Как го направи?

Той стана агресивен. Ядосал се на дявола. Той спря да се извинява на Бог. Ако постоянно ще се извинявате на Бог, ще имате слаби молитви, които никога няма да спечелят победи. Бог иска да се молите със сила.

„Войнствената църква“ от д-р Лестър Съмрал